

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Nissen

Citation: Drachmann, Holger: "Nissen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid53735/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

NISSEN

Hvem pusler saa flittigt i Lade og Lo?
 Hvem signer det Yver paa Gaardbondens Ko?
 Hvem fylder Jer Spanden
 Med Sødmelek til Randen?
 Hvem muger og tærsker som slet ingen anden?
 Det er den huslige, hjælpsomme Nisse:
 Narres han — gaar det Jer galt tilvisse!

Landet kommer i hastigsvungne Bakkeboiger løbende østfra, hoverende over Jordens Frodighed, standsar med et ved Synet af Havet — lægger sig hen i nogen mager Hvile, og falder saa i golde Grusbunker af mod Stranden. — Der hvor Landet begynder at falde af, har en Gaard boret sig ind i Bakken. Vestvinden suser og pisker, Flyvesandet flyger i en usynlig Regn over Jorderne, og Gaarden trækker sit Læbælte af stive Træer op over Ørerne. Det kendes knapt i Bøsseskuds Afstand, at her er en menneskelig Bolig; akkurat Rygge-træerne og Skorstenspiiben paa Taget stikker i Vejret — — — saa flyger Sandet, saa pisker Vinden, og Gaarden synes at dukke sig, som vilde den bore sig helt ind i Banken og blive derinde.

Alligevel ligger den dér, sigtbar fra Hulvejen, med fire, kalkede Længer, Stuehuset lavt og bredt, Egetræs-Bindingsværk, Lade og Lo i et, Staldlængen nyopført men allerede grønskimitet, Møddingen og Brønden midt i Gaardspladsen — en Fæstning uden Glaci, umødgørlig, indesluttet i sig selv, ugæstfri. Allehaande Sagn og Gisninger kan tumle sig om den, som de vil; den synes med sine hundred Aar paa Bagen at give Sagn og Gisninger fuldt op at bestille. Af nogle kaldes den Vragsteds-Gaard — efter Vragstedsvig, som Stranden benævnes. Men i Menigmands Tale dér paa Egnen hedder Gaarden aldrig andet end Puslinge-Hullet.

En Mand fra Havet — færende Sømand, Skipper, Reder, hvad han nu var — købte for adskillige Aar tilbage Gaarden efter en anden Mand. Den oprindelige Ejer havde været Hestehandler og en stor Tyv — paastod man — i de Tider, hvor Hestehandler og Tyv var Folk af samme Næring. Han skulde have bygget Gaarden af lutter Strandingstømmer. Naturligvis fortaltes der om ham, at han plejede at herbergere skibbrudne Folk hos sig og hverken lade dem rejse bort med Liv eller med Ejendele. Ganske vist er det, at han var en ugudelig Hedning og havde en haard Død — saa haard, at Præsten, der skulde berede ham for den evige Hvile, med en dyr Ed fo'r ud af hans

Sengekammer, medens alle Ryggetræerne paa Stuelængens Tag fløj af som i en Stormbyge.

Det var Djævelen, der rejste af med Hestehandleren.

Hans Arvinger, jævnt skikkelige Mennesker sydfra, skøttede ikke ret om Gaarden og holdt den længe til Fals. Saa kom denne Mand fra Søen og blev Køber.

Ingen kendte ham, og ingen brød han sig om at kende: Egnen var sparsomt dyrket og tyndt befolket. Enhver skøttede sig selv. Han havde en Datter med sig, fæstede Folk rundt omkring fra, købte Kreatur, byttede og handlede Heste, og viste ved enhver Lejlighed, at han ikke forstod sig paa en Gaards Drift og Styrelse. Ogsaa blev han snart aflægs; han var en høj og svær, blodrig, tykbuget Mand med daarlige Undersaatter. Ride paa en Hest havde han ikke Smag for; i nogen Tid humpede han omkring paa Jorderne ved en Stok, hvormed han kommanderede Karlene og Husmændene, idet han tiltalte dem mere som Matroser end som Markarbejdere. Saa opgav han hele den udendørs Gøren og Låden, laa støtvæk paa en knagende Hestehaarssofa i den inderste, panelede Stue, rygende af lange Kridtpiber og lyttende til et Sekronometers Dikken og Vindens ensformige Tuden. Maaske var der et og andet fra det vilde Søliv, som han ikke yndede at huske. Han drejede og drejede sig paa den haarde, knagende Sofa, ønskede maaske, at han havde haft Selskab, og undgik dog Selskab. Han forsøgte det med Spændebiblen, holdt det ogsaa længe gaaende med den læderindbundne, nipundige Trøster og Husvaler — men saa blev Trøsteren ham for tung, eller hans Øjne væskede — — — til sidst tog han, meget mod Datterens Vilje, sin Tilflugt til det store Tinkrus og den lille Tumling. Han var et Vrag.

Datteren gik bondekædt, ganske som Gaardens Tyende, hed Inger, men lod sig helst kalde Jomfru Inger. Hun var høj, bred og rund, hen imod de tredve Aar, vilde haft noget end mere karlfølgeagtigt ved sig, saa stor og iøjnefaldende hun fremtraadte, om ikke en ejendommelig lad Ynde og under Travlhed endog en vis adræt Smidighed, havde præget disse Lemmer, bøjet dem ind under Lovene for det smukke Køns Bevægelser og røbet „Jomfruen“ paa Gaarden som udsprunget af Sømandsblodets oprindelige Raskhed og Ungdom.

Hun maatte tage Gaardens Styr i sin Haand. Haanden syntes stærk nok, og brugtes vel ogsaa nu og da med Eftertryk; men dér hvor hun var kommen fra, havde hun næppe lært sig til at behandle stort og smaat Kreatur, uden- og indendørs Tyende, Avisredskaber og Avisregnskaber.

Det er ikke saadan for et Kvindfolk i en øde Egn, uden paalidelig Hjælp, at styre en større Bedrift. Saa var hun nær ved at lægge Hænderne i Skødet og lade det hele gaa sin skæve Gang. Hun forsøgte,

først bedende, saa truende, at faa Faderen til at oppe sig; men for-gæves; han var og blev Vrag. Vinden og Sandet feg hen over Gaar-den, paa Jorderne bredte sig Klinte, Hejre og Morgenfrus; — Rugen og Havren var som gennemkæmmet af Havets Blæst; Engen sur; Kvæget magert; Tyendet trodsigt og dovent. Alt forfaldt; Jomfruen paa Vragstedgaard havde snart ikke længer Gaard at være Jomfru paa.

Saa meldte sig ved Kyndelmissses Tider en Karl til Arbejde. Han stod ganske pludselig dér i Gaarden og forlangte at tale med Jom-fruen. Forkarl vilde han være! Jomfru Inger saa paa ham og kom til at smile.

„Kan Du gøre Gavn, som Du er stor til?“ spurgte hun. Han saa' paa hende, som om han ikke forstod hende. „Kan Du gøre Arbejde efter din Størrelse, saa kan jeg vel nok fæste Dig som Forkarl!“ lo hun.

Han var ikke meget over de syv Kvarter, men syntes endda mindre. Skuldrene sad højt og var uforholdsmæssigt brede. Benene hjulede stærkt; Armene med ro brede, haarede Hænder hang langt ned. Hvad Alder, han havde, skulde man vanskeligt bestemme. Han lignede et gammelt Barn med en Mands Selvtillid og Snuhed i de smaa, klare Rottesøjne under de fremspringende Bryn. Han havde Tjavsær af rust-farvet Skæg om de indadvælvede Kinder med de firkantede, kraf-tige Kæver. Hans Dragt var skaaret af et tykt, graameleret, stridt Hvergarn, der slet ikke vilde føje sig efter Figuren, men gjorde den end mere uforholdsmæssig lav og bred, kantet og dværgagtig. Der var noget ved ham, et Snit paa Personen og en Duft omkring ham, som om han havde ligget gemt i en Kartoffelkule eller paa et Hø-stænge i langsommelige Tider. Smuk skulde man ikke beskylde Kar-len for at være, og dog gjorde han intet frastødende, snarere et vin-dende Indtryk paa Jomfru Inger, saa snart hun havde set bort fra det komiske ved hans første pludselige Tilsynekommen.

„Jeg fæster Dig!“ sagde hun og rakte Mandslingen Haanden, saa-ledes som hun havde for Skik.

Han sendte hende et Blik fra de smaa, hurtige Rottesøjne — et prøvende fornøjet ærbødigt Blik. Saa strøg han den røde, strikkede Hue — jordslaaet og lappet, som den var — af Hovedet, tørte om-hyggefuldt sine Fingre af med den, og besvarede hendes Haandslag med sin brede, haarede Næve.

Han lo herved med en frisende, indadvendt Latter — omtrent som naar en Kat nyser. Hun tænkte ved sig selv: Han er fjollet — men lad os nu se, hvad han kan udrette!

Det var ikke ringe, det han fik udrettet den første Dag. I Stalden stod, foruden de gamle Helmis og forsømte Arbejdsheste, en ung

Klaphingst, som ingen turde gaa til. Den havde presset en Karl for-dærvet i Spiltovet, skamslaaet en anden og bidt en tredje. Den ny Forkarl gik ret ind til den, smækkede lidt med Tungen, læftede sig paa Tærne, strøg den over Krydset og klæde den paa Mulen — hvorefter han gav den baade Vand og Foer, skiftede Stroelsen under den, gjorde den ren, vaskede og striglede den — — — — og Dyret lod ved en sagte Vrinsken forstaa, at de var Venner fra samme Dag af.

Og fra samme Dag skete der — langsomt men kendorbart for Jomfru Inger — et Opsving i Gaardens Drift og Røgt. Karlene, som i Begyndelsen vilde modsætte sig den ny Autoritet, blev vundne med det sindige eller bøiede med Magt. En undersøtsig, sortsmudset trættekær og drikfældig Fyr, der tidligere havde „lagt for“ ved Arbejdet men mest i Borgestuen ved Maaltiderne, paatog sig at hævde den gamle Tilstand. Han hed Ole og kaldtes Ole-Soldat eller Finkel-Ole. En Aftenstund under Nadveren begyndte han Striden.

„Du hedder jo Svend?“ spurgte han Forkarlen — som straks iblandt Folkene havde faaet Tilnavnet Svend-Pusling.

„Jo!“ sagde Svend med et Nik over Grødfadet.

„Lad os da se, hvad Svend Du er! Kan Du æde om Kaps med mig?“

Og derpaa strøg Ole med sin Hornske af Grøden af Svends Ske og spiste den — under Karlens og Pigernes Latter.

„Gør det igen!“ sagde Svend sindigt men med en vis Betoning, som bragte de nærmestsiddende til at flytte sig lidt.

Ole trak Grødfadet over til sig, spyttede deri, og sagde med en raa Ed: „Nu kan Du jo æde!“ —

I samme Øjeblik knustes Lerfader mod Oles Pandebrask, saa at Grød og Smør flød ned over ham. Alle sprang op — og de forbløffede Karle og Piger saa, hvorfædes den lille havde fat i den stores „Tyndsteg“ og bar ham ud gennem Døren, tværs over Gaarden til Vandingstruget. De fulgte ud efter — — — — og Svend dykkede Ole ned, medens han fnisende raabte: „Nu skal jeg vaske Grøden af Dig!“ —

Finkel-Ole var kureret for sin Tilbøjelighed til at spise om Kaps.

Den næste, som maatte dukke sig, var en lang, doven Slagsbroder, som ligeledes havde været Soldat. Under Hakkelseskæringen kom han op at skændes med Svend.

„Holder Du Dig ikke i Skindet“ — sagde Svend smaaende — „saa lægger jeg Dig under Kniven og hakker Dig til Hestefo'er!“

„Du gør i Helved, dit lille Utyske!“ raabte Soldaten og slog ham af af sin Kraft i Ansigtet.

Den lille tumlede tilbage — og de andre Karle vilde allerede hore. Men hans smaa Rottøjne, der ellers blinkede godmodigt-agt-

paagivende, syntes at blive til to grønne Lyn, der skar omkring i Kredsen, for at søge sig saa mange Maal, det skulde være. Kredsen blev pludselig meget vid — Soldaten og Svend Pusling stod alene overfor hinanden.

„Vil Du paa Knæ med Dig og be' for dit Liv!“ raabte den lille, rystende over hele Kroppen af den voldsomste lidenskabelige Vræde. Blodet flød ham fra Næsen ned i de rustfarvede Skægtjævsler, hans Kæver mimrede, og han strakte de brede Hænder med udspilede Fingre frem for sig.

„Kom an!“ raabte Soldaten, der var dødbleg.

Den lille underrendte ham, løftede ham i Vejret, som var han en Sæk Klid, tærskede ham ned i det haarde Logulv — atter i Vejret med ham — og atter ned i Gulvet, hvor han gav en hul Lyd fra sig som en Bunke dødt Kød.

Soldaten kom som en Krøbling fra Gaarden. Svend Puslings Autoritet var grundmuret.

Jomfru Inger havde ikke villet lægge sig imellem ved de Lejligheder, hvor man tyede til hende med Klager og Besværinger. „Faar i Prygl af den lille, saa har I vel ærligt fortjent dem!“ sagde hun. Og hun gav ham venligt at forstaa, at han havde Ryggen fri, i hvad han saa foretog sig.

Han var da ogsaa snart færdig med at bruge Justits. Da ingen anfægtede ham længer, slog han en spøgende — undertiden en meget bred spøgende Tone an, naar han lagde for ved Arbejdet og i Borgestuen. Han dattede Karlens Kærestehistorier paa — fik Pigerne til at blive baade blege og røde — trallede en Visestump af meget gammel Dato om Kvindekønnets Falskhed og Mandfolkets Godtroenhed—holdt sig for øvrigt altid, hvor meget han saa spøgede, paa sine egne Enemærker ... og først og fremmest var han flittig som en Bi — oppe før Fanden fik Sko paa — i Seng efter alle andre — rastløs ude og inde, drivende paa Arbejdet og selv tagende fat — uden nogensinde synligt at trættes — uden saa meget som at søge Middagshvile ja, de paastod om ham, at han ikke engang gik ordentlig i Seng og som andre Mennesker om Natten, men derimod sad paa Foerkisten ovre i Stalden, med den gamle sorte Hankat paa sin ene Skulder og en tam lille Mus paa den anden. Saa slog han med Træskohælene paa Foerkisten Takten til en Visestump — og Staldlygten, der dinglede i sin Krog ned fra Bjælken, bragte et nysgerrigt Skær frem i alle Hesteøjnene, der var vendte imod den underlige Mandsling med den lappede røde Hue, det rustfarvede Skæg og de jordfarvede Klæder.

Vaaren og Sommeren gik, Høsten kom. Der havde aldrig været saa megen Sæd paa Markerne og aldrig saa meget Korn i Laden, medens Jomfru Inger havde styret Vragsted Gaarden. Og aldrig havde Kornet skæppet saa godt i Tønden, aldrig var der bleven tørsket saa fint og vedholdende, aldrig kørt saa mange Sække til Møllen. Da saa Kreturet kom i Hus igen, og den indendørs Gerning begyndte i de korte Dage og lange Afner, saa var der aldrig kærnet og lagt saa meget Smør, og ikke spundet og sat i Væv, ikke kartet, ikke støbt Tælle, ikke brygget og bagt og bræset til Jul — ikke saa megen Kvindfolks Gerning gjort nogensinde før paa Gaarden, som til denne Jul.

Og alt sammen skyldtes det Svend Pusling, ham middelbart eller umiddelbart.

Jomfru Inger var ikke den, der skulde erkende det uden at vise sig erkendelig. Med venlig Tiltale, med Smil, med Opmuntringer af solidere Art — den bedste Mad og Drikke — kom hun Mandslingens uførtroede Fiid i Møde. Og hun begyndte — paa Kvindevis — at more sig over den Virkning, som hendes Opmuntringer gjorde. Saa snart han var et Øjeblik ledig, fulgte han hende som en Skygge. I det mindste med Øjnene fulgte han hende til enhver Tid, om han blot kunde se sit Snit og faa et Glimt af et Erkendtlighedssmil tilbage. Han var yderst nævenyttig, kunde lave alt med sine brede, haarede Næver og knoglede Fingre. Han flettede Kurve og Sivskamler til hende, ja bandt hende endog et Par Hoser — som hun dog godhedsfuldt bad ham, om hun maatte forære Faderen, da hun selv ikke vilde kunne passe dem. Det var saabenbart Svend Pusling imod, at det gamle Vrag fik hendes Hoser — men *hun* bad jo derom — altsaa: ske hendes Vilje!

At paastaa om Jomfruen paa Gaarden, at hun var koket i sin Opførsel mod Forkarlen — hvem vilde det? Havde nogen med rene Ord paaduttet hende sligt — saa ve vedkommende! Den store, mandhaftige Jomfru var ikke af de blide, forsagte Væsner, som dukker sig rødmende under en ubehændig Spøg, eller krænket trækker sig ind i sig selv og sin bedre Bevidsthed. Hen havde rimeligvis slaaret til! Bevidst Koketteri laa ikke i hendes Natur men er der vel noget Menneske, og altsaa nogen Evadatter, som kan sige sig helt fri for en lille Grad af Beregning? — Denne Mandsling gjorde mindst Gavn for tre fuldvoksne Karle — maaske mere Gavn end hele Tyendet tilsammen. Han lagde ikke videre Vægt paa sin Fjerdingsarsløn ... skønt Karlene paastod, at han samvittighedsfuldt puttede Dalerne i en Strømpofod ... han havde med rene Ord sagt hende, at da han i en tidligere Kondition havde døjet saa meget af Ondt og Utak, saa var det venlig Imødekommenhed, Smil og Godhed, han *her* frem for alt søgte!

At yde ham disse Smil, denne Godhed, det var jo ikke svært for Jomfruen, al den Stund hun fra Førstningen af havde fundet sig tiltalt af noget i dette hundeagtige Rotteblik eller rotteagtige Hundeblik, hvormed Puslingen ærbødigt saa' paa hende.

Kunde hun holde paa ham — sikre sig hans Flid og Ihaerdighed for en længere Aarrække maaske — muligvis bringe Gaarden paa fast Fod igen — ja maaske gøre Gaarden til en Mønstergaard nuvel: saa kunde hun sagtens lægge *det* til i sin Venlighed, som han ikke forlangte sknide lægges til i hans Fjerdingaarsløn!

Og saa var hun Evadatter — hvor stor og karlfolkeagtig hun end syntes! en og anden Vismand har sagt: Sæt en Kvinde (allerhelst en Kvinde i Jomfru Ingers Aar) ud i Ørkenen — lad hende finde netop den Føde og de Klæder, hun behøver for at leve menneskeligt — og nægt hende Omgang med andre Væsner end halvtæmmede Dyr: lad saa efter rum Tids Forløb en Dværg, en Buskmand knælende gøre hende sin Opvartning og hun vil næppe sparke ham væk!

Juleaften var kommen. Inger havde efter Skik budt Folkene ind i Øverstestuen til Grød og Klipflsk, Æbleskiver og rygende Punsch. Svend Pusling havde gjort sig usynlig.

En Pige kom og meddelte Jomfruen det. Pigen lod sig endvidere, paa en lidt hemmelighedsfuld og drillende Maade, forlyde med, at Svend nok var ovre i Stalden hos „den sorte Kat og den blissede Vallak!“

De to Kvinder fulgtes ad over den mørke Gaard, hvor et tyndt Snelag skimtedes, medens Himlen var som Sværte bag de fire Længers Tagmønstre. Der blæste en svag, skarp, raafugtig Vind — og man sporede mere Sne i Luften.

Inger trak sit Tørklæde sammen over Hovedet, gøs lidt, og spurgte Pigen: „Hvordan skal vi kunne se ham, uden at han ser os?“

„Vi kan krybe op paa Hundehuset og titte ind ad Ruden. Dogmand er jo i Aften inde i Borgestuen og forlyster sig med Stegeben!“ sagde Pigen.

De krøb varsomt op og fittede ad den lille sprukne Rude ind i Stalden.

Dér stod Svend Pusling midt for alle Spiltovene, og havde firet Lygten ned paa Jorden, saa at Skæret faldt over de blanke Hesterrumper — men kun Vallakens fyrige Øjne saa's at vende nysgerrigt ud fra Mørket. Svend havde bjerget sig et helt Fad dampende Grød med en stor Klat Smør i Hullet. Han skrævede ud paa de korte,

hjulede Ben — stak Hornskeen i Grøden og gav afvekslende den sorte Kat paa sin ene Skulder og den lille Mus paa sin anden Skulder at æde.

Katten var den, der spiste mest. Da den ogsaa truede med at ville rage Musens Part til sig, fik den et Dask med Skeen over den sorte Snude. Katten nøs, Svend Pusling dansede og sang, idet han trampede med sine Træsko paa det haarde Jordgulv:

Kissekat og Nissebuk
Og Julegrød at æde:
Kys i Smug og Smør i Grød,
Aa, den Mundfuld er saa sød
Som nogen Juleglæde!

Saa dypede Katten Poten ned i Grøden og vilde fiske Smørklatten. Svend holdt sig først med begge Hænder i Siden under frisende Latter — men saa greb han Katten og trykkede et Kys med sine brede, grinende Læber lige midt imellem Knurrhaar og grønne, gnistrende Øjne — masede rundt i det fløjlsbløde, sorte Rovdyrsfjæs, og Pokker tog ved Katten ... i sprællende Bugter ned paa Jorden ... derfra op paa Vallakens Ryg ... Svend efter den ... Vallaken slog ud ... Svend syntes at svæve som en graa Sky mellem Gulv og Loft ... og saa væltede Lygten ... sluktes ... og en gennemtrængende, hvæsende Mjaven endte denne Juleleg.

De to Kvinder var sprunget ned fra Hundehuset.

„Hvad var dog det?“ spurgte Jomfru Inger; og hendes Stemme rystede imod hendes Vilje.

„Aa, det Utske!“ raabte Pigen næsten grædefærdig. „Gud forlade Dem Deres Blindhed, Jomfru Inger! men det gaar aldrig rigtig til — og skal han blive ved at huserer her paa Gaarden, saa ryger vi snart i Luften en skønne Dag alle sammen!“ —

„Ti stille!“ befalede Jomfru Inger.

Staldøren aabnedes. Svend kom ud, hinkende lidt paa Benet.

„Hvad er der?“ spurgte Inger.

„Det er den tovvelige Hest — og den skabede Kat!“ svarede han, frisende paa sin indadvendte Maade. „Men jeg skal kurere dem!“ ...

„Det er ikke værd, at Du gaar i Stalden mere i Aften!“ sagde Inger kort. „Sæt Dig over til de andre i Stuen ... det er dog hellig Aften!“ —

Saa dukkede han sig ærbødigt. Og de gik alle tre ind. Husbond — vor Fa'r paa Gaarden — havde denne Aften taget sig sammen og sad for Enden af Bordet. Han lod enhver have sin Frihed, spiste og drak selv begærligt — især det sidste. Da Grøden og Fisken var

fortæret, Drammene og Øllet drukket, rejste han sig og blev med Understøtte af Svend ført tilbage paa sin Plads i den haarde, knagende Sofa. Dér iagttog han sløvt, med stive Øjne, Folkenes Morsskab. Jomfru Inger gav frie Tøjler denne Aften — den varme Punsch virkede Svend havde kun drukket ét Glas; og det var utvivlsomt, at han ikke havde smagt denne Drik før. Han gebærdede sig saa pudsigt, overgav sig saa fuldstændigt til en hoppende, pludrende, snakkesalig Glæde — som kun Børn plejer, der af Vanvare er kommen Fader Evans Gaver for nær.

„Aldrig har jeg faaet noget saa rart at drikke — og aldrig har jeg været saa fornøjet før!“ raabte han og snurrede sig som en Top rundt paa Gulvet.

Folkene lo ad ham; han mærkede det ikke. De vilde have ham til Bedste, give ham et Glas endnu; men Jomfru Inger lagde sig bestemt imellem.

„Svend har et svagt Hoved“ — sagde hun; — „han taaler ikke det Fylder!“ Og hun saa' med skamfuld Bedrøvelse hen paa Faderen.

Saa blev der leget Julelege. Svend var stadigt Skiven for Karles og Pigers Lystighed. Han syntes aldrig at have været med til at fejre Jul indendørs, saadan som Folk plejer. Men han brød sig ikke om, hvor meget de lo ad ham. Med tindrende Øjne, straalende Miner — stadigt den røde, strikkede Hue paa det sælsomme Gammelmands Barnehoved — kredsede han om Jomfru Inger. Han søgte ikke i fjerneste Maade at lægge Skjul paa sin Beundring for hende; han var saa fuldstændig betaget — saa hjælpeløst „væk“ i hende — som netop skrutryggede Mandslinger kan være betaget af og væk i store, yppige, lidt lade og tillige lidt myndige Kvindemennesker.

Der var et Øjeblik under en Danselag, hvor han kastede sig paa Knæ for hende midt paa Gulvet, medens hans Rotteøjne syntes at svømme ud i taaget, enfoldig Henrykkelse ja der stod endog Taarer i disse Øjne og det var ikke langt fra, at han saa smuk ud — saa latterlig han end teede sig. Legen fordrede, at Damen gav sin Herre først et Klask i Haanden, saa et Dask paa Kinden og saa et Kys paa Munden og alle tre Dele havde Jomfruen paa Gaarden, under Julens Frihed og Julens Skæmt, givet sin flinke Forkari.

Da hun ud paa Natten stod i sit Kammer og klædte sig af, for at gaa i Seng, kunde hun ikke lade være at sige halvhøjt ved sig selv: Han bliver saamænd nok paa Gaarden! Og hun smilede ved at tænke paa Kysset men straks fo'r hun med Haanden op for Munden og ligsom tørte det væk.

Saa rakte hun den blottede Arm frem og vilde med to Fingre slukke Tandem paa Lyset — thi hun var forsigtig med Ild og Gnister

i det fængbare Hus. Hun saa' da, at hun havde glemt at hænge Klæde for Vinduet — og det forekom hende, at et Ansigt var trykket op mod Ruden der udenfor. Men hun var for træt og søvrig til synderligt at agte derpaa. Og hun sov straks efter ind — og snorkede.

Hun drømte tungt og forvirret. Det forekom hende, at hun bar paa en Byrde — maatte danse med den — holde den paa sine Arme ja endog kærtegne den ... og det var Svend Pusling, Mandslingen, som først var saa lille som et Diebarn, men stadig voksede, indtil han blev som et helt stort Karlfolk ... og han havde Armen om hendes Liv — han vilde svinge hende rundt, danse med hende — kysse hende Ja, han kyssede hende — og hun saa' ind i hans fjoilet henrykte Ansigt — rev hans Hænder bort fra sit Liv — vilde tvinge ham i Knæ — men formaaede det ikke

Hun evnede kun at skribe om Hjælp. Og nu vaagnede hun med et halvkvait Udraab.

I Mørket fælte hun nogle stride Haartjavsler mellem sine Hænder — hun rejste sig over Ende i Sengen og kæmpede med en Mand, der ikke vilde slippe hende. Den haandfaste Jomfru opbød alle sine Kræfter og drog ham med sig ud paa Gulvet. Hun raabte om Hjælp. Faderen derinde i Stuen ved Siden af blev vækket; men søvndrukken var han, og Fyrstikker kunde han ikke finde.

Saa hørte hun Svend Puslings Stemme ind i Øret: „Slip mig!“ bad han bønligt.

„Dit Umenneske! Hvor turde Du vove ...!“ sagde hun dirrende og aandeløs.

„Slip mig — eller der sker en Ulykke!“ sagde han truende.

Hun spændte kun fastere omkring ham. Hun havde værnet om sin Kvindelighed — men Voldsmanden skulde endda ikke slippe. Hun skreg højt om Hjælp. Han bed hende i Fingeren, men samtidig hørte hun Lyd som af Graad — en jamrende, undertrykt Klage, som om *han* bebrejdede *hende* noget. Og hun løsnede lidt sit Tag ... han smurtede fra hende.

I det samme stod den gamle, skrævende ud for sig, med en tændt Lysestump inde i Stuen. Og Karle og Piger, lige sprungne ud af Sengen, kom til med Lygte.

Henne ved Døren laa Svend Pusling krøbet sammen som et Nøgle Garn — trækkende den røde, strikkede Hue ned over Øjnene. Og midt paa Gulvet laa Jomfru Inger knælende, idet hun søgte med sit Natlinned at dække sin Nøgenhed. Faderen sparkede ud efter Mandslingen, men vakkede, tabte Ligevægten og styrtede tungt til Jorden, saa at Lyset sluktes.

Som en Kat var Svend paa Benene, snappede Lygten fra den nærmeste Karl og fór, under Pigernes Hvinen, ud af Døren, tværs over